

Posudek vedoucího bakalářské práce
Zámek v Nepomyšli
Pavla Vonková

Zámek v Nepomyšli je svou oválnou architekturou v západních Čechách unikátní – jasně jí prokazuje svůj středověký původ a návaznost na předchozí tvrz. Jeho osudy byly spletité a v novější době dlouho pohnuté, léta neudržovaný objekt neměl příliš daleko ke svému zániku, existoval už i demoliční výměr. Současní majitelé však zámek zachránili, velmi citlivě zrekonstruovali a vlastně dali i podnět k námětu na bakalářskou práci, které se ujala Pavla Vonková.

V obsáhlém úvodu její práce se, kromě důvodů pro výběr tématu, dovídáme informace o způsobu, jakým se rozhodla text strukturovat a jaké pro něj měla literární a částečně i archivní zdroje. Těch ostatně v seznamu cituje mnohem více, než jich skutečně využila, což platí zvláště pro archiválie z fondu Velkostatek Nepomyšl, kde se tedy jistě do budoucna nabízejí další možnosti pro rozšíření. Už jen podle názvů složek znějí mimořádně slibně a nutno i říci, že mnoho českých zámků by Nepomyšli mohlo takovou dokumentaci jen závidět. Následně P. Vonková pojednala o poloze nepomyšlského zámku a o gotické tvrzi coby jeho předchůdkyni. Poté již přechází k první ze tří dominantních částí své bakalářské práce, jíž jsou stati o jednotlivých majitelích zámku, přičemž ty nejvýznamnější šlechtické rody (Ditrichštejnové, Gutštejnové, Herberštejnové, Questenberkové, Šlikové, Štampachové, Údrčští, z Janovic) nejprve samostatně stručně představuje. Už jen výčet je na první pohled udivující – a současně dosvědčující, že Nepomyšl dříve rozhodně nebyla na periferii zájmu. Autorka se věnuje postupně všem majitelům až po současnost, v níž nechyběla ani obec, která si se zámek nevěděla příliš rady a za nízkou cenu se jej nakonec zbavila. Druhá část práce se soustředí na stavební vývoj zámku, ale nic nového nepřináší, pouze kompiluje poznatky H. Soukupové (poznámkový aparát tu je také jen ve formě vysvětlivek, nikoli odkazů na zdroje), která tu před lety provedla stavebně-historický průzkum. Právě zde by přitom bylo možné její informace výrazně rozšířit průzkumem archivního materiálu z velkostatkového fondu, který H. Soukupová ještě neměla v této podobě k dispozici. P. Vonková neopomněla ani krátce zmínit architektonický vývoj sousedního kostela. Třetí část – moderní dějiny zámku – slibuje vlastně něco jiného, než o čem pojednává. Ve skutečnosti je totiž popisem zámeckých prostor a jejich památkových hodnot. Vyzdvihl bych přitom závěrečnou stať o stavu zámku ve chvíli, kdy byl převeden do majetku obce. Jasně totiž dokumentuje socialistickou „péči“ o podobné památky na okraji zájmu a mimo hlavní turistické trasy. Autorčinu práci ještě doplňuje shrnutí stavebního vývoje, jak jej viděl Petr Chotěbor, a závěr, v němž rekapituluje veškeré získané poznatky.

Ačkoli se tedy primárně jedná o kompilaci, není to zásadní výtka autorce, jelikož u bakalářské práce jde o akceptovatelnou formu. Odkazy na citované strany originálu by pak ale měly být četnější. Vždyť u části o „moderních dějinách zámku“ prakticky chybí – nelze vystačit s předpokladem, že jsou informace přejaty ze Soukupové nebo Chotěbora, byť by se pod čarou velmi často objevovalo „tamtéž“ (plus příslušná strana). Po jazykové stránce je práce vynikající, překlepům a lingvistickým lapsům se P. Vonková až na drobné výjimky vyhnula, občas narazíme jen na nesjednocené psaní (např. Herberstein/Herberštejn).

Přes dílčí připomínky, které by se do budoucna daly odstranit (byl bych totiž velmi rád, pokud by autorka v bádání pokračovala a do diplomové práce zahrnula zatím jen citované, leč nevyužité archiválie), bakalářskou práci P. Vonkové doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako **velmi dobrou**.